

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

מספר אחד, הגורם, להתרחק מה' ותורתו ועבודתו, ואשר לא נותן להתקרב ולעבדו יתברך בלב שלם, ואפילו לעבדו סתם, והצדיק יודע לרפא ולהבריא כל אחד, ולהוציאו מטעותו והשקפותיו המוטעות המטעות אותו ולא נותנים לו למלא חובתו כלפי השי"ת. עוד ממעלות הצדיקים: לסלק השקפות פסולות של רשעים שהם בחינת ערב רב, המבלבלים אותו ומונעים ממנו לעבדו בלבב שלם ולפעמים גם לעזוב אותו יתברך בבחי' (ירמיה ב, יג) כי אותו עזבו מקור מים חיים לחצות בורות נשברים אשר לא יכילו המים. עוד ממעלות הצדיקים, שיודעים לצנן האש הדמיונית, כאילו היא מן הקדושה, והאורות והדמיונות בעיניים גבוהים, שהם בחי' הריסה, המזיקה מאד, ולהעמיד הדברים, על אור וחום מתאים במגו השוה כרצון ה'.

בברכת התורה וכמו"ס

שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

תיקון הכללי

ויבא ישראל מצרים. ובודאי ביאת צדיקים) עושה רושם, ובודאי מטרת קצת את האויר, וכל מקום שיהודי מגיע לשם יש לו עבודה מיוחדת. ואין מקום בעולם שלא יוכל שם לעבוד את ה', ולפעמים בעבודות ותיקונים מיוחדים המתאימים לעת ומקום ההוא. א"נ ויבא ישראל מצרים. היינו למיצר ופרצה דחוקה, כי מן השמים מסבבים שאדם יכנס למצב צר, ששם יש לו נסיון ועבודה מיוחדת שדרכה יוכל להתעלות. ויעקב גר בארץ חם. בארץ חם, מקום של גשמיות וארציות, וחמימות התאוה, שם הצדיק צריך להיזהר ולהתאמץ לא לקבוע מקומו שם, אלא אפילו אם נקלע לשם מכח כורח המציאות - מתאמץ להישאר ולהיות שם רק כגר. ויפר את עמו מאד. (לענין הנ"ל מהפסוק הקודם, ויפר וי' פר, אי וי למי שנכשל, ומתגשם ונעשה שם פר ובהמה). ויפר לשון פרי, שמי שעומד בנסיון פורה ומצליח. וגם ויפר, לשון הפרה והריסה, שמי שלא עומד בנסיון הורס ונהרס. ויעצימהו מצריו. לפי פשוטו, כמ"ש (דברים כו, ה) עצום ורב. וי"ל העצה להסתת היצר הרע לפגום בעינים - הוא ע"י עצימת העינים, וזהו "ויעצימהו" להנצל "מצריו".

הפך לבם לשנוא עמו. ללמדך שהאנטישמיות והשנאה ליהודי היא גזירת שמים, ושם עיקר הכתובת לפעול לביטול הגזירה. ולפעמים יש ברכה בדבר, שע"ז אין התבוללות, וע"ז מתחזקים ביהדות: להתנכל בעבדיו. כתרגומו, "לחשבא בישן על עבדוי". ורמו שגם מה שרודפים את הצדיקים הוא מן השמים ולטובתם. וגם יש רמו למש"כ האר"ז"ל שלא הי' מקמץ על הוצאת אשתו, והי' נותן לה כל רצונה, וזהו "להתנכל" - לה תן כל, וזהו הנהגה "בעבדיו" דייקא.

(מתוך תיקון הכללי בהוצאת נצח מאיר)

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר פינחס לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"ויאמר ה' אל משה קח לך... איש אשר רוח בו, וסמכת את ידך עליו" (כמדבר כו, יח).

איתא בדברי רבינו הקדוש (לקוטי מוהר"ן תנינא, סימן ט) שמנהיגי הדור הם בחינת רוח, כמ"ש (כמדבר כו, יח) "איש אשר רוח בו" (ופרשי, והוא מחז"ל - סיפרי קלט, כמדבר כא, טו) שיודע להלוך נגד רוחו של כל אחד. וישראל - הם בחינת 'לְבָא', כי ישראל - הם לבא דכל עלמא (זוה"ק פ' פנחס, דף וקא:), וצריכים מנהיגי הדור לנשב בבחינת רוחם של כל אחד מישראל שהם לבא דעלמא, לנפח מהם העפרוריות, דהיינו מרה שחורה שנופל עליהם, שעל ידי זה האיש הישראל שהוא בחינת לב אינו יכול לדלוק ולבעור להשם יתברך, גם יש רשעים שהם בחינת ערב רב, וכשהם נופלים על הלב (ומבלבלים אותו בהשקפותיהם הפסולות), דהיינו על לב ישראל, זה ג"כ בחי' עפרוריות, שעל ידי זה אין יכול לבעור, כנ"ל. ועל כן צריכים מנהיגי הדור לנפח העפרוריות מן הלב, דהיינו מכל אחד מישראל, וחוזרים ונתחברים כל חלקי האש שבכל אחד ואחד מישראל, ונתקשרין ישראל ביחד, ונעשים בחינת לב, וכל אחד ואחד מישראל נעשה בחי' לב למקום שצריך שיהיה שם בחי' לב, וחוזר ובוטר להשי"ת, כנ"ל. אך לפעמים כשמנשב רוח סערה, אזי הוא מבעיר האש מאד, חוץ מן המידה. כמו כן לפעמים יש, שמנשב בהאדם בחי' רוח סערה, ומבעירו יותר מן המידה, שזה בחי' הריסה, בחי' (שמות יט) פן יהרסו לעלות אל ה', כי במופלא ממך אל תדרוש (חגיגה יג.), ואסור להרוס לעלות אל ה' מה שאינו ראוי לו לפי בחינתו, ע"כ כשרואה אדם שבוטר ביותר חוץ מהמידה - ידע שזה בחי' רוח סערה. וזה בחי' הנאמר באליהו (בזמירות למרצ"ש) איש אשר רכב על סוסי אש בסערה, דהיינו האש הדולק יותר מן המידה שבא ע"י סערה - היה אליהו הנביא רוכב עליו ומכניעו, כדי שידלק במידה, ע"פ מזג השוה. והנה כבר מילתינו אמורה במקום אחר, שממעלות צדיקי ומנהיגי הדור, שיודע להלוך נגד רוחו של כל אחד, 'נגד' דייקא, שיודע שעמי הארץ ואפילו יהודים טובים ונחמדים אין להם דעת תורה והרבה מהם נדמה להם שהם מבינים יותר טוב, אפילו מהצדיקים ומנהיגי הדור, וממעלת הצדיק להעמיד רצון ה' על תילו ולא להחניף לדעותיהם העקומות וללכת 'נגד' רוחו ודעתו והשקפותיו ודמיונותיו של כל אחד ואחד ולפעמים לפי הענין בכל הכח. עוד ממעלות ותפקידי צדיקי הדור, לחזק רפים ולהתקפא חלשים, לחזקם ולעודדם ולהוציאם מעצבותם ועצבונם ודכאונם, אשר דבר זה, דהיינו העצבות, הוא הגורם

פרשת פינחס

"מִלֶּךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֲרִיץ"

וְדַע, שְׁעֲלִידֵי לְמוֹד פּוֹסְקִים זּוֹכִין לְהִיּוֹת מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל בְּאֲרִיץ, וְאֵין יְכוֹלִין לְהַעֲמִיד וּלְהַקְיִים הַשְּׁעָרִים שְׂמֻבְעוּ בְּאֲרִיץ. וְזֶה בְּחִינַת (מִשְׁלֵי כ"ט): "מֶלֶךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֲרִיץ". בְּמִשְׁפַּט דִּיקָא, הֵינֵי עֲלִידֵי מִשְׁפַּט, שְׁהוּא מִשְׁפַּטֵי וְדִינֵי הַתּוֹרָה, דְּהֵינֵי לְמוֹד פּוֹסְקִים, שְׂמֻבְרִים מִשְׁפַּטֵי וְדִינֵי הַתּוֹרָה, עֲלִידֵיהוֹנָה נַעֲשֶׂה מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל, וְעֲלִידֵי זֶה יוֹכֵל לְהַעֲמִיד אֲרִיץ, וְאֵין מַעֲמִיד וּמְקִים וּמְנַלְהַ הַשְּׁעָרִים שְׂמֻבְעוּ בְּאֲרִיץ, שְׁעֲלִידֵיהוֹנָה זּוֹכִין לְגַדְעוֹ כְּנִ"ל.

(לקו"מ רפו)

כשמושב רוח סערה, אזי הוא מבעיר האש מאד, חוץ מן המידה. כמו כן לפעמים יש, שמנשב בהאדם בחי' רוח סערה, ומבעירו יותר מן המידה, שזה בחי' הריסה, בחי' (שמות יט) פן יהרסו לעלות אל ה', כי במופלא ממך אל תדרוש (חגיגה יג.), ואסור להרוס לעלות אל ה' מה שאינו ראוי לו לפי בחינתו, ע"כ כשרואה אדם שבוטר ביותר חוץ מהמידה - ידע שזה בחי' רוח סערה. וזה בחי' הנאמר באליהו (בזמירות למרצ"ש) איש אשר רכב על סוסי אש בסערה, דהיינו האש הדולק יותר מן המידה שבא ע"י סערה - היה אליהו הנביא רוכב עליו ומכניעו, כדי שידלק במידה, ע"פ מזג השוה. והנה כבר מילתינו אמורה במקום אחר, שממעלות צדיקי ומנהיגי הדור, שיודע להלוך נגד רוחו של כל אחד, 'נגד' דייקא, שיודע שעמי הארץ ואפילו יהודים טובים ונחמדים אין להם דעת תורה והרבה מהם נדמה להם שהם מבינים יותר טוב, אפילו מהצדיקים ומנהיגי הדור, וממעלת הצדיק להעמיד רצון ה' על תילו ולא להחניף לדעותיהם העקומות וללכת 'נגד' רוחו ודעתו והשקפותיו ודמיונותיו של כל אחד ואחד ולפעמים לפי הענין בכל הכח. עוד ממעלות ותפקידי צדיקי הדור, לחזק רפים ולהתקפא חלשים, לחזקם ולעודדם ולהוציאם מעצבותם ועצבונם ודכאונם, אשר דבר זה, דהיינו העצבות, הוא הגורם

לע"נ הכיבה בת תמוע ע"ה * לע"נ לפורטונה בת מזל ע"ה

הארות על מאמר "ויבן ה' אלקים את הצלע" (בסימן טז)

י. וכי לא אשא פנים לישראל שאני אמרתי ואכלת ושבעת וברכת והם מדקדקים מכזית ועד כביצה.

וזה בחי' (תהלים טז) "שויתי ה' לנגדי תמיד", שזה בחי' אכילה דקדושה לפני ה', בחי' (יחזקאל מא) זה השולחן אשר לפני ה', שזה בחי' מה שבעל המפה לשולחן פתח דבריו בשויתי ה' לנגדי תמיד וסיים בטוב לב משתה תמיד ללמדנו שהם מדברים מבחי' אחת וכמובא בספרים בפנים אחרים, וזהו "כי מימיני בל אמוט" כי ע"י שבירת תאוות אכילה זוכין לארץ ישראל כמבואר במאמר ואכלתם אכול ושבעו (ח"א מז), שזה בחי' ימין, בחי' ארץ ישראל כדפ"ש בסדר וישלח (בראשית לה, יח) בנימין, בן ימין, לפי שהוא לבדו נולד בארץ ישראל שהוא בנגב כשאדם בא מארם נהרים עיי"ש, וזהו "לכן שמח לבי ויגל כבודי" כי ע"י שלבו שמח בזה, בחי' הסתפקות, בבחי' השמח בחלקו, בחי' צדיק אוכל לשובע נפשו, לכן "ויגל כבודי" היינו שיכול לשמוח בכבוד הבא אליו, שהוא מקבלו בקדושה ויש לו פנים ע"י שבירתו שהוא שובר תאוות האכילה. וזהו אף בשרי ישכון לבטח, כי לא תעזוב נפשי לשאול וכו' כי בודאי אין לו פחד שמא בא הכבוד משום הסתלקות ולקחת נפשו לשאול וזהו "שובע שמחות את פניך" בחי' שמחת שביעתו בחי' צדיק אוכל לשובע הן הן העושות בחי' נשיאות פנים.

(מתוך הספר יש מאין הארות על הסה"ק ליקוטי מוהר"ן)

מודרש

וַיִּדְבֶּר מֹשֶׁה אֶל ה', וַיִּפְקֹד ה' וַיֹּגִי' (במדבר כז, ט"ז), הֲלֹכָה אִם רָאָה הַרְבֵּה אֶקְלוֹסִין שֶׁל בְּנֵי אֲדָם אוֹמְרֵי בְרוּךְ אֱתָהּ ה' אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם חֲכָם הַרְזִים, כְּשֵׁם שְׁאִין פְּרָצוּפוֹתֵיהֶן דּוֹמִין זֶה לְזֶה, כִּי אֵין דַּעְתָּן שׁוֹיִן זֶה לְזֶה, אֲלֵא כֹל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ דַּעַה בְּפִנֵי עַצְמוֹ, וְכֵן הוּא אוֹמֵר (איוב כח, כה): לַעֲשׂוֹת לְרוּחַ מִשְׁקָל, לְרוּחוֹת שֶׁל כָּל בְּרִיָּה וּבְרִיָּה. תִּדַע לָךְ שֶׁהוּא כֵן, שֶׁכֵּן מֹשֶׁה מִבְּקֶשׁ מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשַׁעַת מִיתָה אָמַר לְפָנָיו רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, גְּלוּי וְדוֹעַ לְפָנָיו דַּעְתָּן שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְאֵין דַּעְתָּן שֶׁל בְּנֵי דּוֹמִין זֶה לְזֶה, וּכְשֵׁאִין מִסְתַּלֵּק מִהֶן בְּבִקְשָׁה מִמֶּה מִנֵּה עֲלֵיהֶם מְנַהֵג שֶׁיֵּהָא סוּבָלָם לְאֶחָד וְאֶחָד לְפִי דַעְתּוֹ, שְׁאָמַר: וַיִּפְקֹד ה', הַרוּחַ אֵינוֹ אוֹמֵר, אֲלֵא הַרוּחוֹת, זֶה שְׁאָמַר הַכְּתוּב (ישעיה מה, יא): הַאֲתִיּוֹת שְׁאֵלוּנִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּעַל יְדֵי תַצְוֵנִי. מִשָּׁל לְמַה הַדְּבָר דּוֹמֵה לְמִלָּה שְׁנַשְׂא אֲשֶׁה וְהִזֵּה לוֹ שׁוֹשְׁבִין, בְּכָל זְמַן שֶׁהִמְלִיךְ כּוֹעֵס עַל אֲשֶׁתוֹ הַשׁוֹשְׁבִין מִפִּיִּם וּמִתְרַצָּה הַמְלִיךְ לְאֲשֶׁתוֹ, כֵּא הַשׁוֹשְׁבִין לְמוֹת הַתְּחִיל מִבְּקֶשׁ מִן הַמְלִיךְ בְּבִקְשָׁה מִמֶּה תֵן דַּעְתָּךְ עַל אֲשֶׁתְךָ. אִם אֱתָה מְצוּנִי עַל אֲשֶׁתִּי צוּה אֶת אֲשֶׁתִּי עַלִּי שֶׁתֵּהָא וְהִזֵּה בְּכַבּוּדִי. כִּי כֹּכֹל כִּי אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁאֱתָה מְצוּנִי עֲלֵיהֶם וַיִּפְקֹד ה', צוּה אוֹתָם שֶׁיֵּהוּ וְרִזִּין בְּכַבּוּדִי, מַה כְּתִיב (במדבר כח, ט): צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת קַרְבְּנֵי לַחֲמִי, תַחֲלֶה הַסִּדֵּר לְהֵן הַקְּרַבְנוֹת.

(במדבר רבה כא, ב)

אֲהוּבֵי בְנֵי חֲבִיבֵי שִׁיחֵיהֶם, הַמוֹסֵר כְּתָב זֶה נְחוּץ מְאֹד, וְגַם אֲנִי טְרוּד עֲתָה בְּכִמְה דְּבָרִים וְאֵין בְּלִשׁוֹנֵי מְלַח לְכַתֵּב לָךְ, אִם אֶמְנֵם יֵשׁ לִי צַעַר הַרְבֵּה מְצַעֲקַת מְכַאוֹרֵיהֶם בְּמִכְתָּבְךָ, אִךְ זֹאת נְחֵמְתִי שֶׁתְּהִלָּה לְאֵל עוֹשִׂים רִשְׁם דְּבָרָיו הַקְּדוֹשִׁים וְלִי שֶׁשְׁמַעְתֶּם מִפִּי עַד שֶׁגַם הִגַּדְתֶּם תְּקוּעַ בְּלִבְךָ. וְכִי יִפֶּה לָךְ, כִּי בְּאֶמֶת לֹא דְבַר רִיק הוּא לְהַתְחַזֵּק אִיךְ שֶׁהוּא אִיךְ שֶׁהוּא כִּי זֶה הַעֶקֶר, וּבְזֶה תְּלִי כֹל הַיְהוּדוּת; כִּי הַרְבֵּה נְפִשׁוֹת מְאֹד שֶׁקְעוּ רַחֲמֵנָא לְצַלְן עַל יְדֵי הַיְאוּשׁ שֶׁלָּהֶם, אֲשֶׁר לְכָל אֶחָד נְדָמָה שִׁירִידָתוֹ גְּרוּעַ מִכָּל הָעוֹלָם וְכִי־צֵא בְּמַחְשְׁבוֹת אֵלוֹ, וְאִךְ עַל פִּי שֶׁהָיוּ חֲכָמִים קִצַּת לֹא הוֹעִיל לָהֶם חֲכָמָתָם אֲדָרְבָּא חֲכָמָתָם קִלְקֵלָה לָהֶם בְּיוֹתֵר רַחֲמֵנָא לְצַלְן, וְהִנֵּה מֵאַחַר שֶׁתְּהִלָּה לְאֵל בְּחֶסֶדוֹ הַגְּדוֹל יִתְבַרַךְ דְּבָרָיו הַקְּדוֹשִׁים עָשׂוּ פְרוֹת בְּלִבְךָ עַל כֵּן חֲזַק בְּנֵי וְחֲזַק יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְתִאֲמִין שֶׁכֵּף הוּא הַאֲמַת לְאֶמְתוֹ כְּמוֹ שֶׁכְּתִיב שֶׁכְּנִיתוֹ וְזָרוֹנוֹ לְבָרְכָה הִזֵּה עֲלֵיךְ דִּיקָא, וְאֶפְלוּ עַל הַגְּרוּעִים הַרְבֵּה יוֹתֵר רַחֲמֵנָא לְצַלְן. וְלִמְעַן הַשֵּׁם תִּקְוֶה בְּכָל עַת "מִבְּטָן שְׂאוֹל שְׁנַעֲתִי" וְכוּ', כִּי־אֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ שְׁאָמַר שֶׁזֶה הַעֶקֶר (שיחות הר"ן שב), וּבְיוֹתֵר תַּתְחַזֵּק בְּכָל כְּחָף בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת לְשִׁמְחַם נְפִשְׁךָ בְּכָל מַה דְּאֶפְשָׁר, וּבִפְרָט בְּמִלֵּי דְשִׁטוֹתָ; וְתִסְמַךְ עַל כַּחוֹ שֶׁל זֶקֶן דְּקִדְשָׁה, שֶׁהִכָּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה, כִּי עוֹנוֹת יִתְהַפְּכוּ לְזִכִּיוֹת, כִּי ה' גְּדוֹל מְאֹד וְכוּ', שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר בְּזֶה בְּלָל, יִתֵּר מִזֶּה אֵין לְהֶאֱרִיךְ, וְדִי בְּזֶה כְּעַת.

דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַמְצַפֶּה לִישׁוּעָה בְּכָל עַת.

נִתֵּן מִבְּרִסְלָב.

(עלים לתרופה מכתב קוד)

ימית נת אסתר

חזרה בתשובה שלמה

להצלחת

ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לעילוי נשמות

תמונת אסתר ע"ה

נלב"ע מ"ו שבט
ת.נ.צ.ב.ה.

נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

ניב כהן בן ערנה

ליוונ הגון

והצלחה ברוחניות ובנשמות

לעילוי נשמות

שמואל בן אברהם כהן ז"ל